

[Statsministeren]

ud af det med hinanden; det kan man ikke let skrive en lovregel om. Men det er jo heller ikke det, det drejer sig om. Det, det drejer sig om, er beskyttelsen af det enkelte individs rettigheder i forhold til ansættelsen og arbejdsgiveren.

Hr. Estrup havde en række meget klare synspunkter, som jeg kan tilslutte mig, men i øvrigt fremhævede hr. Estrup – og det synes jeg er berettiget – at det i hele denne sag om tvungent organisationsmedlemskab spiller en rolle, at vi fra det praktiske liv ved, at nogle nødigt vil tvinges ind, fordi de er modstandere af, at den pågældende organisation af kontingenterne anvender midler til støtte for ét eller flere bestemte politiske partier. Den problemstilling forstår jeg godt, og vi ved jo, at vi i Folketinget om ganske kort tid får anledning til at tage fat på det tema i kraft af, at Det Radikale Venstre har fremsat et forslag til folketingsbeslutning. Jeg synes, det er rigtigt, at Folketinget grundigt analyserer hele dette problemkompleks. Teknisk-politisk er det nok så kompliceret. Dette, at det enkelte medlem kan foranledige, at man ikke bruger dele af hendes eller hans fagforenings- eller arbejdsgiverforeningskontingent til politisk virksomhed, er måske en god ting, men det forhindrer jo ikke, at organisationen bruger af alle de andre midler, som er til rådighed, til politisk agitation. Og én ting er politisk agitation i form af tilskud til bestemte politiske partier. En anden ting, som jeg nok tør sige er blevet mode i de senere år, er, at organisationerne selv fører det, man kan betegne som politiske kampagner: helsidesannoncer og meget andet. Der er altså nogle afgrænsningsproblemer her, der er nok så komplicerede, for jeg tror, vi alle vil anerkende organisationernes ret til, i hvert fald inden for en lang række felter, at føre informations- og måske også agitationskampagner.

Altså selv om man finder en løsning, som gør det muligt for det enkelte medlem af en organisation at foranledige, at der ikke af hendes eller hans penge deles videre ud til bestemte politiske partier, er problemet ikke løst, for der kan være mange andre motiver til, at et menneske ikke ønsker at være medlem af en bestemt forening, og samfundet bør ikke være censor i forhold til det enkelte menneskes motivkreds. Det mener jeg er væsentligt.

Derfor er det centrale i denne sag stadig loven om foreningsfrihed og det enkelte menneskes principielle beskyttelse mod at skulle blive udsat for forsøg på tvangsindrulning i en forening, som den pågældende ikke ønsker at være medlem af.

Med disse bemærkninger mener jeg, at jeg på regeringens vegne har udtrykt vore principielle synspunkter. Vi mener, loven skal styrkes. Vi mener, der må gøres en indsats for, at det enkelte menneske får en stærkere stilling over for organisationerne. Regeringen har intet imod vores faglige system. Tværtimod, det er et fremragende, højtudviklet system. Men det kan også trives, og både arbejdsgiverforeninger og faglige organisationer kan være stærke i vort samfund uden at være forsynet med det våben, som hedder at søge at presse nogen mod deres vilje til medlemskab.

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg vil gerne spørge statsministeren – jeg forventer sådan set ikke noget svar – om der er noget at sige til, at jeg er polemisk, om der er noget at sige til, at jeg er kritisk. Jeg synes faktisk, jeg er i min gode ret til at være det. Statsministeren har åbenbart brugt frokostpausen til at finde ud af, at der i Fremskridtspartiets forslag stod tre bogstaver, han og resten af regeringspartierne og åbenbart også Det Radikale Venstre ikke kunne bruge. Der står også, at der skal fremsættes nødvendige lovforslag. Jamen statsministeren er meget velkommen til at fremsætte de andre lovforslag, som statsministeren åbenbart vil have med eller hvordan? Er det mig, der har misforstået noget? Det vil jeg gerne have svar på.

Statsministeren talte om genansættelser og erstatninger. Jamen det er stadig væk ikke det, det drejer sig om. Det er ikke det, denne debat har gået på. Den har efter min mening også gået på fagforeninger – det vil jeg erkende – det, der var lagt op til, var affødt af højesteretsdommen i HT-chaufførsagen. Den er rejst, fordi man ville afvente resultatet af HT-dommen. Den er kommet. Det er derfor, vi har denne debat.

Når statsministeren er indstillet på, at der åbenbart skal gives større erstatninger, vil jeg gerne spørge, hvem der skal betale de erstatninger til nogle mennesker, der bliver fyret